

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2054	Κυριακὴ ΙΔ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,35-43) 3 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σταθεροὶ στὴν ὁμολογία μας

«Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησόν με» (Λουκ. 18,38)

Ὁ Ἰησοῦς, ἀγαπητοί μου, βαδίζει πρὸς τὴν Ἱεριχώ. Ὅταν πλησίασε στὴν πόλι, ἐκεῖ ἓνας τυφλὸς ζητιάνος, μόλις πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος ὅτι ἐκεῖ μπροστὰ του περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἄρχισε νὰ **φωνάζη**: «*Ἰησοῦ υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησόν με*» (Λουκ. 18,38). Ἀλλὰ οἱ ὄχλοι, ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ νιώσουν τὸν πόνο αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου, δυσφοροῦν γιὰ τὶς φωνές του, τὸν παρατηροῦν καὶ τὸν διατάζουν νὰ σωπάσῃ.

Νὰ σωπάσῃ! Ἀλλὰ σωπαίνει τὸ βρέφος ὅταν εἶνε ἡ ὥρα του νὰ θηλάσῃ καὶ πεινασμένο ζητᾷ τὸ μαστὸ τῆς μητέρας; σωπαίνει ὁ ναυαγὸς ὅταν παλεύῃ μὲ τὰ κύματα καὶ κινδυνεύῃ νὰ πνιγῇ καὶ βλέπῃ στὴν ἀκτὴ κάποιον ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ; Ἄλλο τόσο μπορούσε νὰ σωπάσῃ καὶ ὁ τυφλὸς αὐτός, ποὺ ἤξερε ὅτι τόσο κοντὰ του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν, βρισκόταν ὁ Φωτοδότης τοῦ παντός, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου. Φωνάζει λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ δυνατὰ, ἐπανειλημμένα, καὶ ἀδιαφορεῖ ἂν οἱ θερμὲς παρακλήσεις του προκαλοῦν τὴν δυσαρέσκεια, τὸ θυμὸ, τὴν ἀγανάκτησι τοῦ κόσμου.

Μὲ τὰ λόγια ποὺ λέει φωνάζοντας **ὁμολογεῖ** τὸν Ἰησοῦ «υἱὸ τοῦ Δαυίδ», ἀπόγονο δηλαδὴ τοῦ ἐνδόξου βασιλέως Δαυίδ. Μὲ τὴν προσφώνησί του αὐτῇ, «*υἱὲ Δαυίδ*», τί φανερώνει; φανερώνει ὅτι **θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦ Μεσσία**, γιὰ τὴν γιὰ τὸ Μεσσία προέλεγαν οἱ προφητεῖες ὅτι θὰ καταγόταν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαυίδ. Τὸ «*υἱὲ Δαυίδ*» λοιπὸν σημαίνει «Μεσσία».

«*Ἐλέησόν με*», τοῦ φωνάζει. Καὶ μὲ τὸ αἶτημα αὐτό, μὲ τὴ θερμὴ αὐτῇ παράκλησι, τὴν ἔντονη καὶ σταθερὴ, φανερώνει ὅτι **πιστεύει στὴ θεότητα τοῦ ταπεινοῦ Ἰησοῦ**. Αὐτὸ συμπεραίνει κανεὶς ἂν κἀν τὴν ἀκόλουθη σύγκρισι· ὅπως κάποτε ὁ Δαυὶδ μὲ τὸ «*Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...*» ἄρχι-

ζε τὸ γνωστὸ ψαλμὸ του, τὸν ψαλμὸ τῆς μετανοίας (Ψαλμ. 50,3), ἔτσι τώρα καὶ ὁ τυφλὸς αὐτός, ποὺ νιώθει ὅτι βρίσκεται ἤδη μπροστὰ στὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό, ζητᾷ τὸ ἔλεός του λέγοντας τὸν ἴδιο ἐκεῖνο θεόπνευστο λόγο, «*Ἐλέησόν με*»· ἀπευθύνει στὸν Ἰησοῦ τὴν ἴδια παράκλησι μὲ τὸ Δαυίδ, ποὺ σημαίνει ὅτι τὸν πιστεύει ὡς Θεὸ ἀληθινὸ ποὺ ἐνανθρώπησε καὶ ἤρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ.

Ἄς θαυμάσουμε, ἀγαπητοί μου, τὴ **σταθερότητα** τοῦ τυφλοῦ. Στὴ μέση τοῦ δρόμου κι ἀνάμεσα σὲ κόσμον μὲ ἐχθρικὲς διαθέσεις ἀπέναντί του, δὲν διστάζει πρῶτον μὲν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ Χριστό· καὶ δεῦτερον μὲ ταπεινωσι, σὰν ἐλάχιστος δοῦλος τῆς Θεῆς Μεγαλωσύνης, νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεός του. **Στερεὸς** σ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία του ὁ τυφλός, διδάσκει ὅτι παρόμοια σταθερότητα πρέπει νὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς ὅταν πρόκειται νὰ ὁμολογήσουμε τὸ Χριστὸ μέσα στὴ σημερινὴ γενεά μας.

Γιὰ τὴν **μήπως καὶ σήμερον ὁ κόσμος δὲν ἐνοχλεῖται** ὅταν ἀκούῃ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ν' ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, νὰ ὑποστηρίζουν τὴν πίστι τους; Χαμόγελα, μορφασμοί, εἰρωνεῖες, ἠχηρὰ γέλια καὶ καγχασμοί, νὰ τί –τὸ λιγώτερο– περιμένουν τὸ Χριστιανὸ ποὺ θὰ τολμήσῃ π.χ. μέσα σ' ἓνα κοσμικὸ κέντρο νὰ σηκωθῇ ὄρθιος καὶ νὰ κἀν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἢ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε συνάντησι νὰ πῆ δυὸ θρησκευτικὲς λέξεις, ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ κόσμος ποὺ ζῆ μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴν ἀκούγεται πουθενὰ ἡ λέξι «Χριστός» καί, ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα, θὰ ἔβαζε φίμωτρο στὰ στόματα ὅλων τῶν ἱεροκηρύκων· γιὰ τὸν δὲν μπορεῖ ν' ἀκούῃ ἀλήθειες ποὺ ταραάζουν τὴν ἡσυχία του, τὴν ἀνάπαυσί του. Ὁ κόσμος τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς πλάνης δὲν διστάζει νὰ χρησιμοποιήσῃ

ἀκόμη και μέσα βίας για να κλείση τὰ στόματα τῶν Χριστιανῶν, ὥστε να μὴν ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς ἀληθείας. Αὐτὸ δὲν γινόταν ἀνεκαθεν στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας;

Ὅταν οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰωάννης μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ κήρυτταν μὲ μεγάλη δύναμι τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, οἱ κοσμικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἀνησύχησαν. Ταράχτηκαν βλέποντας τὴν ταχεῖα διάδοσι τῆς νέας πίστεως «καὶ κλέσαντες αὐτοὺς παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι, μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ»· ἀπηγόρευσαν δηλαδὴ αὐστηρὰ στοὺς δύο ἀποστόλους να μιλοῦν καὶ να διδάσκουν για τὸν Ἰησοῦ, τοὺς εἶπαν οὔτε κἂν ν' ἀνοίγουν τὸ στόμα τους να ποῦν τὸ ὄνομά του, οὔτε κἂν ἡ γλῶσσα τους να προφέρῃ τὴν γλυκύτατη λέξι «Ἰησοῦς». Ἄλλὰ οἱ ἀπόστολοι τί ἀπαντοῦν· Ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ, τί λέτε; σᾶς φαίνεται σωστὸ μπροστὰ στὸ Θεό, να ὑπακοῦμε περισσότερο σ' ἐσᾶς παρὰ σ' Ἐκεῖνον; Ἐμεῖς πάντως δὲν μπορούμε να μὴ λέμε αὐτὰ ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μας κι αὐτὰ ποὺ ἄκουσαν τ' αὐτιά μας. «Εἰ δίκαιόν ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἀκούειν μᾶλλον ἢ τοῦ Θεοῦ, κρίνατε. οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἃ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν», δὲν μπορούμε ἡμεῖς να μὴν κηρύττουμε ὅσα εἶδαμε κι ἀκούσαμε (Πράξ. 4,18-20).

Καὶ πράγματι, ἀντὶ να κλείσουν τὸ στόμα τους καὶ να σωπάσουν, αὐτοὶ ἐπαναλαμβάνουν τὸ κήρυγμα μὲ μεγαλύτερο ζῆλο. **Ἐκναναν**, δηλαδὴ, **ὅ,τι ἔκανε καὶ ὁ τυφλὸς** τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος, στὶς φωνὲς τοῦ ὄχλου ποὺ τοῦ ἔλεγε να σωπάση, αὐτὸς διπλασίαζε καὶ τριπλασίαζε τὴ φωνὴ του καὶ δυνάμωνε τὴν ἔντασί της λέγοντας· «Ἰησοῦ υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν με».

Τέτοια σταθερότητα στὴν ὁμολογία πρέπει να ἔχουμε ὅλοι οἱ πιστοί. **Μακριὰ ἀπὸ μᾶς ἡ δειλία**. Κι ὅλος ὁ κόσμος ἂν φωνάζη καὶ διαμαρτύρεται ἐναντίον μας γιατί ὁμολογοῦμε τὸ Χριστό, ἡμεῖς θὰ ὑψώσουμε τὴ φωνὴ τῆς πίστεώς μας τόσο ἔντονη καὶ τόσο θερμὴ καὶ τόσο σταθερὴ, ὥστε μέσα στὴ σύγχυσι τοῦ αἰῶνος τούτου ν' ἀκούγεται καθαρὰ ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας.

Ἄν ἡ πίστι ἔπιασε καλὰ καὶ καίη σταθερὰ μέσα μας **σὰν τὴ φωτιά**, καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορέση να μᾶς τὴ σβήση· οἱ πειρασμοὶ καὶ οἱ ἀντιδράσεις τοῦ κόσμου ἀντὶ να τὴν καταστέλλουν θὰ τὴ γιγαντώνουν περισσότερο, ὅπως ὅταν σὲ ὦρα πυρκαγιᾶς τύχη να φυσᾷ σφοδρὸς ἄνεμος καὶ τότε, ἀντὶ να σβήνη τὴ

φλόγα, τὴν κάνει ν' ἀναρριπίζεται, να φουντώνη περισσότερο καὶ νέες πύρινες γλῶσσες να ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἐστία. Ἄν ἡ πίστι ριζώση βαθειὰ στὴν καρδιά, καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορέση να τὴν ξερριζώση· ἡ θύελλα τῆς ἀπιστίας, μὲ ὅλες τὶς εἰρωνεῖες της καὶ μ' ὅλες τὶς ἀπειλές της, μὲ τὰ γελοῖα ἐπιχειρήματά της καὶ μὲ τὰ ψεύτικα φόβητρά της, θὰ δυναμῶνη πιὸ πολὺ τὸ δέντρο τῆς πίστεως· ὅπως ὁ ἄνεμος ποῦ, ὅταν **τὸ δέντρο** κἀνη γερὲς ρίζες, τότε μὲ τὸ φύσημά του ἀντὶ να τὸ ξερριζώνη, τὸ σταθεροποιεῖ ἀκόμη περισσότερο, κάνει τὶς ρίζες του να πηγαίνουν πιὸ βαθειὰ, να βγαίνουν νέα κλαδιὰ ποὺ ἀντλοῦν χυμὸ ἀπὸ τὴ ρίζα, καὶ να φυτρώνουν νέα ἄνθη ποὺ στολίζουν τὸ δέντρο.

Ἡ στερεὰ καὶ ἀκλόνητη ὁμολογία εἶνε **καρπὸς τῆς πίστεως**. Ἄς τὸ παραδεχτοῦμε, ἀγαπητοί μου· δὲν μπορούμε ἡμεῖς να ὁμολογήσουμε τὸ Χριστό μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν παρηρησία ποὺ εἶχαν οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ παλαιότεροι καὶ οἱ νεώτεροι, γιατί; – διότι δὲν ὑπάρχει μέσα μας ζωντανὴ ἡ πίστι ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτῆς, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Μόνο ἀπὸ μιὰ τέτοια πίστι ξεπηδᾷ μόνη της ἡ ὁμολογία, ὅπως ξεπιδᾷ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ. Ἡ πίστι μας, ἐφ' ὅσον εἶνε βαθειὰ καὶ εἰλικρινὴς, θὰ ξεχειλίση, θὰ ἐξωτερικευθῇ, θὰ ξεπηδήση σὰν μιὰ διάπυρη ὁμολογία τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

* * *

«**Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα**», λέει ὁ προφῆτης Δαυῖδ καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ψαλμ. 115,1 = Β' Κορ. 4,13)· πίστεψα δηλαδὴ, καὶ γι' αὐτὸ μίλησα· ὅταν ἔνωσα δυνατὴ τὴν πίστι μου, τότε ἄνοιξα τὸ στόμα μου καὶ τὴν ἐξέφρασα· τὰ λόγια μου δὲν ἔχουν ἄλλο κίνητρο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίστι.

Ὁ τυφλὸς ἔξω ἀπ' τὴν Ἱεριχὴ μίλησε ὅπως μίλησε, γιατί πίστευε στὸ Χριστό. Δὲν ἐξηγεῖται ἄλλιῶς ὁ τολμηρὸς του λόγος.

Οἱ μάρτυρες διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ὑψώσαν τὴ φωνὴ τους μπροστὰ στὰ δικαστήρια καὶ μέσα στὰ ἀμφιθέατρα καὶ μέσα στὶς φυλακὲς – γιατί; διότι πίστευαν στὸ Χριστό.

Καὶ ἡμεῖς τότε θὰ ὁμολογήσουμε μὲ παρηρησία, μὲ σταθερότητα καὶ μὲ ἀνδρεία τὸ Χριστό, ἐὰν **πιστέψουμε** σ' αὐτὸν καὶ σὰν τὸν τυφλὸ τῆς Ἱεριχοῦς **συναισθανθοῦμε** κ' ἡμεῖς τὴν τύφλωσί μας καὶ στείλουμε σ' αὐτὸν τὴν **προσευχή** μας· «Ἰησοῦ υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν μας».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2055

Κυριακὴ ΚΖ' [I' Λκ] (Ἐφ. 6,10-17)
10 Δεκεμβρίου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Κοσμοκράτορες τοῦ σκότους»

«Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ ...πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου...» (Ἐφ. 6,12)

Ἐν πρώτοις, ἀγαπητοί μου, εὐχαριστῶ τὸν Κύριο πού μ' ἀξίωσε νὰ ἔλθω σήμερα στὸ ναό. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνετε ὑπομονὴ ν' ἀκούσετε ἕναν ἀδελξιο ἱεροκήρυκα, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς πῆ **λίγα λόγια** ἀλλὰ βγαλμένα **ἀπὸ καρδιά πού πιστεύει στὸ Θεό**.

Ἀκούσατε τὸν ἀπόστολο; Εἶνε πάνω - κάτω 120 λέξεις. Ἀλλὰ ποιός μπορεῖ νὰ ζυγίση τὰ νοήματά του; Κάθε λέξι κ' ἔνα ἀστέρι πού φωτίζει. Ἀπ' ὄλες τὶς λέξεις θὰ πάρουμε μία μόνο. Γιατὶ φτάνει καὶ μία μόνο λέξι τῆς Γραφῆς νὰ φωτίση καὶ νὰ σώση. Ἡ λέξις αὐτὴ εἶνε **«κοσμοκράτορες»** (Ἐφ. 6,12). Τί νὰ σημαίη ἄραγε ἡ λέξι αὐτή; ποιοί νὰ ἔνε οἱ «κοσμοκράτορες»; τί εἶδους κοσμοκράτορες εἶνε αὐτοί; καὶ ποιά θέσι πρέπει νὰ λάβουν οἱ Χριστιανοὶ ἀπέναντι τοῦ κοσμοκράτορος καὶ τῶν κοσμοκρατόρων;

Κοσμοκράτωρ, ἀγαπητοί μου, εἶνε κυρίως **ὁ Θεός**· αὐτὸς πού «ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» (Γέν. 1,1), αὐτὸς πού ἔφτειαξε καὶ κυβερνᾷ τὸν κόσμον, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα. Ἄν κάποιος πῆ ὅτι τὸ ρολοὶ σας φύτρωσε στὸ χωράφι, θὰ πῆτε Αὐτὸς τρελλάθηκε· ἔ, πολὺ πιὸ τρελλὸς εἶνε αὐτὸς πού λέει ὅτι αὐτὸ τὸ ἄπειρο σύμπαν πού λειτουργεῖ σὰν ρολοὶ ἔγινε μόνο του.

Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ κοσμοκράτορες λέγονται καὶ **ὁ σατανᾶς** μὲ τὰ ὄργανά του. Τὸ προσδιορίζει ἀκριβῶς ὁ σημερινὸς ἀπόστολος. Ἔχουμε πόλεμον, λέει, ἔχουμε νὰ δώσουμε μάχη μὲ τοὺς **«κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου»** (ἔ.ἀ.)· μ' αὐτὸν δηλαδὴ πού τὸν γέννησε τὸ σκοτάδι, πού κυλιέται μὲς' στὸ σκοτάδι, πού ζῆ καὶ θὰ ζῆ μὲς' στὸ **σκοτάδι**. Ποιὸ σκοτάδι; Ὅχι τὸ φυσικό, αὐτὸ πού φέρνει ἡ δύσις τοῦ ἡλίου καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε εὐεργετικό· ὑπάρχει ἕνα ἄλλο σκοτάδι, σκοτάδι ἠθικό, πού εἶνε φοβερό· κι αὐτὸ τὸ δημιουργεῖ **ἡ ἁμαρτία**, τὸ ψέμα, ἡ ἀπάτη, ἡ πλάνη. Εἶνε **«τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον»**,

γιατὸ ὁποῖο μιλάει συχνὰ τὸ Εὐαγγέλιο (Ματθ. 8,12; 22,13; 25,30). Μέσα στὸ σκοτάδι αὐτὸ ζῆ καὶ κινεῖται ὁ διάβολος, ὁ πρωτεργάτης τοῦ ψεύδους, ὁ δημιουργὸς τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ σκότους.

Στὴ μοντέρνα τώρα ἐποχὴ μας δὲν θέλουν ν' ἀκούνη τὴ λέξι **σατανᾶς**. Ἄν διαβάσουμε ὁμῶς **τὸ Εὐαγγέλιο** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, θὰ δοῦμε ὅτι **μιλάει περὶ διαβόλου, σατανᾶ, ὄφεις, πνευμάτων πονηρῶν**. Καὶ ὁ σημερινὸς ἀπόστολος ἀκριβῶς λέει· Δὲν ἔχουμε νὰ παλέψουμε **«πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου»** (Ἐφ. 6,12).

—Μὰ τώρα, στὴν ἐποχὴ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν πυραύλων θὰ μᾶς μιλάς περὶ σατανᾶ;...

Δὲν ἔχω καιρό, νὰ σᾶς ἀποδείξω καὶ μὲ λογικὲς καὶ μὲ φιλοσοφικὲς καὶ μὲ ἐπιστημονικὲς ἀκόμη ἀποδείξεις, ὅτι **ὑπάρχει σατανᾶς**. Ἔνα μόνο σᾶς λέω, ὅτι ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχει νύχτα, ἄλλο τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει σατανᾶς. Τὸ βεβαιώνουν τὸ κακὸ - τὰ ἐγκλήματα πού γίνονται, τὸ βεβαιώνει πρὸ παντὸς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἐκεῖ ὁ σατανᾶς καὶ τὰ ὄργανά του ὀνομάζονται **«κοσμοκράτορες»**.

—Μὰ γιατί ὁ διάβολος λέγεται κοσμοκράτορας; **τί ἐξουσιάζει;** Καὶ τί δὲν ἐξουσιάζει! ὁ θυμολόγος λαός μας σὲ κάθε σκοτεινὴ ὑπόθεσι λέει· «ὁ διάβολος ἔβαλε τὴν οὐρά του». Παντοῦ λοιπὸν βάζει τὴν οὐρά του, παντοῦ διεισδύει.

● Πρῶτα - πρῶτα **στὸ σπῆτι**. Τί κάνει ἐκεῖ; Κλείνει καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια τῶν συζύγων· δηλαδὴ, ἄλλοτε βάζει τυφλοπάني καὶ κρύβει τὰ προτερήματα τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο, καὶ ἄλλοτε μεγαλοποιεῖ τὰ ἐλαττώματά τους καὶ «κάνει τὴν τρίχα τριχιά». Βάζει ἔτσι τὸ ἀντρόγυνο σὲ κατάστασι ἐκνευρισμοῦ, φιλονικίας καὶ μίσους. Βάζει καὶ τὰ παιδιὰ νὰ μὴν ὑπακούουν στοὺς γονεῖς καὶ τοὺς γονεῖς νὰ ἐξοργίζονται

έναντιον τῶν παιδιῶν. Βάζει τὴ νύφη καὶ τὴν πεθερὰ νὰ φιλονικοῦν. Λίγα σπίτια σήμερα ἔχουν ὁμόνοια· κυριαρχεῖ τὸ πονηρὸ πνεῦμα.

● Καὶ μόνο στὸ σπίτι; Καὶ **στὸ σχολεῖο**. Εἶνε μαρτύριο νὰ ᾽νε κανεὶς δάσκαλος· χρειάζεται ἡρωισμό. Ἐκεῖνα τὰ μικρά, τώρα μάλιστα ποὺ ἀπαγορεύεται νὰ τοὺς τραβήξῃ τὸ αὐτί, ἔρχονται ἀπὸ τὸ σπίτι κακομαθημένα. Ἔννοια σας, μανάδες, ποὺ τὰ χαϊδολογεῖτε ὅταν λένε ψέμα ἢ βλαστημοῦν, καὶ δὲν τὰ τιμωρεῖτε ὅπως οἱ παλιὲς γιαγιάδες οἱ ἀγράμματες· αὐτὰ τὰ παιδιάκια μιὰ μέρα θὰ γίνουν θηριάκια. Ὁ κοσμοκράτωρ στὸ σχολεῖο βάζει τὰ παιδιά νὰ τυραννοῦν τὸ δάσκαλο, βάζει καὶ ὠρισμένους δασκάλους, ποὺ δὲν πιστεύουν στὸ Θεό, νὰ σταλάζουν μέσα στὶς καρδιὲς τῶν παιδιῶν τὸ φαρμάκι τῆς ἀπιστίας καὶ ἀθείας.

● Μετὰ τὸ σπίτι καὶ τὸ σχολεῖο ποῦ ἄλλοῦ νὰ πᾶμε· **στὰ δικαστήρια**. Εὐχομαι νὰ μὴ χρειαστῇ νὰ βρεθῆτε ἐκεῖ. Προτιμῆστε νὰ ζημιωθῆτε μερικὰ χρήματα παρὰ νὰ καταφύγετε στὰ δικαστήρια. Μόλις μπῆς ἐκεῖ, σὲ παρέλαβε ὁ μεγάλος ἔωσφόρος μὲ πρῶτο ἁμάρτημα τὸν ὄρκο. Καὶ ἀλήθεια ἀκόμα νὰ πῆς, εἶνε ἁμαρτία, γιατί τὸ Εὐαγγέλιο λέει «μὴ ὁμόσαι ὄλως» (Ματθ. 5,34), δὲν πρέπει νὰ ὀρκίζεσαι καθόλου. Ἔπειτα ἔρχονται τὰ ψέματα, οἱ ψευδομάρτυρες, οἱ σοφιστεῖς δικηγόρων ποὺ προσπαθοῦν νὰ κάνουν τὸ ἄσπρο μαῦρο καὶ τὸ μαῦρο ἄσπρο. Τὸ δικαστήριό σήμερα εἶνε κολαστήριο. Μολονότι ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, βασιλεύει τὸ πονηρὸ πνεῦμα.

● Εἶδαμε τὸν κοσμοκράτορα στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο, στὸ δικαστήριό. Νὰ πᾶμε τώρα **στὸ στρατό**; Μόλις καταταγῆς καὶ ντυθῆς ἐσὺ ὁ Χριστιανός, θὰ δῆς ἓνα δεκανέα ἢ ἓνα λοχία νὰ σοῦ βλαστημάῃ τὰ θεῖα, τὸ Χριστό, τὴν Παναγία, τὰ πάντα· ὀργιάζει ἢ βλαστημῆται ἀπὸ τοὺς μικροὺς μέχρι τοὺς μεγάλους· ἔχουν στὸ κεφάλι τὸ ἐθνόσημο μὲ τὸν τίμιό σταυρό, καὶ τὸν βλαστημᾶνε· τί προκοπὴ περιμένουν νὰ δοῦν;

● Ὁ κοσμοκράτωρ ἔχει ἀκόμα ὑπὸ τὴν ἐξουσία του ἀνώτατες σχολὲς καὶ **πανεπιστήμια**. Γι' αὐτὸ κάποιος, ποὺ τὰ ζύγιζε καλὰ τὰ πράγματα, εἶπε ὅτι τὸ πανεπιστήμιο πρέπει νὰ λέγεται ὄχι πανεπιστήμιο ἀλλὰ «πανσκοτιστήριο», γιατί ἐκεῖ δὲν βασιλεύει τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης. Πρὸ Χριστοῦ ὁ Πλάτων εἶχε πεῖ· «*πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία καὶ οὐ σοφία φαίνεται*» (Μενέξενος 246e-247a· περ. «Ἑλληνοχριστιανικὴ Ἀγωγή», 540/Ἀπρ. 2007, σ. 112). Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶνε κακὴ· ἀλλ' ὅταν ἀφαιρέσετε ἀπὸ αὐτὴν τὸ Θεό, καταντᾷ διαβολοεπιστήμη. Κι ὅπως εἶπε προφητικὰ ὁ Παπουλά-

κος, «τὰ ἄθεα γράμματα θὰ καταστρέψουν τὸν κόσμο». Αὐτὸ βλέπουμε σήμερα.

● Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ ἐξουσία τοῦ κοσμοκράτορος κυριολεκτικῶς καταδυναστεύει εἶνε τὰ σπίτια τῆς ἁμαρτίας, οἱ **οἴκοι ἀνοχῆς**. Πρέπει νὰ ντρεπώμαστε, πῶς μὲ τόση σοφία, παιδεία καὶ πολιτισμό, μὲ τόσοις κληρικούς, μὲ ἀστυνομίες καὶ δικαστήρια, ὑπάρχουν ἀκόμα αὐτὰ τὰ σπίτια. Οἱ ὑποκριταὶ καταργήσαμε τάχα τὰ κόκκινα φανάρια, καὶ γέμισαν οἱ πόλεις ἀπὸ τέτοια σπίτια, ποὺ ἐμπορεύονται τὸ ἀνθρώπινο σῶμα· φθάσαμε νὰ λένε, ὅτι ἐδῶ ὅλα εἶνε ἀκριβὰ καὶ τὸ μόνο φτηνὸ εἶνε ἡ γυναικεία σάρκα.

● Ὑπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ κοσμοκράτορος εἶνε ἀκόμη τὰ **χαρτοπαίγνια**, τὰ **καζίνα**, τὰ **χοροδιδασκαλεῖα** (ὁ ἅγιος Χρυσόστομος λέει· «*ὅπου χορός, ἐκεῖ διάβολος*»), **θέατρα**, **κινηματογράφοι**, **κάθε ὀθόνη**· κατήντησαν «**σχολεῖα ἐγκληματος**», ἐκπαιδεύουν ἐγκληματίες μὲ δίπλωμα, ὅπως π.χ. αὐτὸς ποὺ σκότωσε τὸν Κέννεντυ (ἦταν τακτικὸς θαμώνας τῶν ταινιῶν).

–Μ' αὐτὰ ποὺ εἶπες μᾶς ἀπογοήτευσες, θὰ πῆτε· ὁ διάβολος λοιπὸν εἶνε παντοκράτορας;

Ἔτσι ὄχι, μὴν τὸ πῆτε. Ἔνας εἶνε ὁ παντοκράτωρ, ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Ὁ διάβολος εἶνε κοσμοκράτορας, ἀλλ' ὄχι σ' αὐτοὺς ποὺ βαπτίστηκαν, ποὺ ἐξομολογοῦνται, ποὺ διαβάζουν τὴ Γραφή, ποὺ πιστεύουν. Ἄμα πιστεύης, τί φοβᾶσαι; «Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦρθε, γιὰ νὰ διαλύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α' Ἰω. 3,8). Τί εἶπε ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος; Ἦρθα στὸν κόσμον νὰ βάλω φωτιὰ (βλ. Λουκ. 12,49), νὰ γκρεμίσω τὰ κάστρα τοῦ ἐχθροῦ. «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35. Μάρκ. 13,31. Λουκ. 21,33). Ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα, «*τοῦ δίνω τὴν ἐξουσία νὰ πατάῃ ἐπάνω σὲ φίδια καὶ σκορπιούς, νὰ καταπατῇ ὅλη τὴ δύναμι τοῦ ἐχθροῦ*» (Λουκ. 10,19). Ποιοὶ εἶνε τὰ φίδια καὶ οἱ σκορπιοί; αὐτὰ ἀκριβῶς ποὺ εἶπαμε, τὰ ὄργανα τοῦ σατανᾶ κ' οἱ πλανεμένες ιδέες τους. **Ἔχει, δηλαδή, δύναμι ὁ πιστός**.

Ἔλα λοιπὸν κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ **μὴ φοβᾶσαι** οὔτε μάγους οὔτε μάγισσες· δὲν μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν τίποτε ἀπολύτως. Ὅλοι οἱ δαίμονες νὰ μαζευτοῦν –πιστέψτε με, ἀδελφοί μου–, κι ἂν ἀκόμα ἀνοίξουν οἱ «*πύλες τοῦ ἄδου*» (βλ. Ματθ. 16,18) καὶ βγοῦν ὅλοι οἱ δαίμονες, καὶ ἂν γεμίση ἡ γῆ καὶ τὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν καὶ οἱ στρατῶνες κι ὅλος ὁ τόπος, ἔχετε θάρρος. Δὲν θὰ νικήσῃ ὁ διάβολος, **θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός** (βλ. Ἀπ. 6,2)! ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Απομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνετο σὲ ἰ. ναὸ τῆς Ἁγ. Βαρβάρας ἀνώστου ἐνορίας τῶν Ἀθηνῶν τὴν 8-12-1963. Καταγραφή καὶ σύντμησις 16-11-2017. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 90β'Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafla@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2056	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 17 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Προφάσεις

«Ἀνθρωπὸς τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς...» (Λκ. 14,16)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο. Τί μᾶς λέει; Κάπου **στρώθηκε ἓνα τραπέζι** μὲ ὄ,τι ἐκλεκτό· γλέντι τρικούβερο. Ἄλλὰ –περίεργο πρᾶγμα– **δὲν πάτησε κανένας**. Πολὺ περίεργο· σὲ τέτοιες διασκεδάσεις τρέχουν ὅλοι, πῶς ἐδῶ δὲν ἦρθαν;

Ἡ ἀπορία λύνεται ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ εὐαγγέλιο εἶνε **λόγος παραβολικός**, ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Δὲν πρόκειται δηλαδὴ γιὰ κανένα γλέντι κοσμικὸ, γιὰ διασκέδασι ὅπως αὐτὲς ποὺ γίνονται στὰ κέντρα.

Ἡ παραβολὴ αὐτὴ διδάσκει, ὅτι ἔξω ἀπὸ τὶς κοσμικὲς χαρὲς ὑπάρχουν καὶ πνευματικὲς ἀπολαύσεις, ὑπάρχει κ' ἓνα συμπόσιο οὐράνιο. Μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου ὁ Κύριος θέλει νὰ διδάξη, ὅτι ἡ θρησκεία μας χαρίζει τὴ χαρὰ. **Τὴ χαρὰ δὲν τὴ δίνει ὁ κόσμος, τὴ δίνει ὁ Χριστός**, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Θέλεις νὰ αἰσθανθῆς χαρὰ πραγματική; δέξου τὴν πρόσκλησί του.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, μὲ διάφορες **προφάσεις**, ἀρνοῦνται τὴν πρόσκλησι, νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὶς θεῖες ἐντολές. **Ποιὲς ἐντολές;**

Ἄς ἀναφέρουμε μερικές, ἀγαπητοί μου.

● Πρῶτα - πρῶτα **ὁ ἐκκλησιασμός**. Κάθε Χριστιανὸς ἔχει χρέος νὰ ἐκκλησιάζεται τοῦλάχιστον τὴν Κυριακὴ. Ἀπὸ τὶς 168 ὥρες ποὺ ἔχει ἡ ἑβδομάδα, ὁ Κύριος ζητάει νὰ διαθέσουμε μία μόνο ὥρα γιὰ νὰ ἔρθουμε στὴν ἐκκλησία νὰ ποῦμε ἓνα εὐχαριστῶ στὸ Μεγαλοδύναμο καὶ νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεός του. Κι ὅμως οἱ πολλοὶ δὲν ἔρχονται κ' οἱ ἐκκλησιᾶς εἶνε σχεδὸν ἀδειανές. Ἄν ἐκκλησιάζονταν ὅλοι, θὰ ἔπρεπε νὰ φτειάξουμε μεγαλύτερες ἐκκλησιᾶς. Ἄν τώρα τοὺς ρωτήσης, γιατί δὲν ἐκκλησιάζονται, ἀκοῦς δικαιολογίες ποὺ δὲν στέκουν.

✓ Ὁ ἓνας θὰ πῇ· Δουλεύω, κουράζομαι, **ἔχω ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῶ**, κ' ἔτσι τὶς πρωινὲς ὥρες κοιμᾶμαι. Μὰ ἐγὼ βλέπω πρῶι - πρῶι τὴν Κυ-

ριακὴ πλῆθος ἄνθρωποι νὰ μπαίνουν σὲ αὐτοκίνητα καὶ νὰ φεύγουν γιὰ ἐκδρομὲς τὴν ὥρα ποὺ χτυπᾶνε οἱ καμπάνες. Γιὰ ἐκδρομὴ διακόπτουν τὸν ὕπνο τους, γιὰ τὴν ἐκκλησία ὄχι. ✓ **Κουράζονται**, λένε, **ὄρθιοι** στὴν ἐκκλησία, γι' αὐτὸ δὲν ἔρχονται. Μὰ ἐγὼ βλέπω στοὺς ναοὺς τὰ καθίσματα νὰ εἶνε ἀδειανά, κι αὐτοὺς ποὺ λένε πῶς δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν ἐδῶ μιὰ ὥρα, τοὺς βλέπω ὥρες ὀλόκληρες ὄρθιους στὸ γήπεδο καὶ νὰ τοὺς ψήνη ὁ ἥλιος ἢ νὰ τοὺς περονιάζη τὸ κρῦο. Ἄρα ὁ λόγος ποὺ ἀπουσιάζουν δὲν εἶνε ἡ κούρασι, εἶνε ἡ ἀδιαφορία. ✓ **Λοιπόν**· Ἐλα στὴν ἐκκλησία – Κουράζομαι. Ἐλα στὴν ἐκκλησία – Δὲ βρίσκω κάθισμα. Ἐλα στὴν ἐκκλησία – Δὲ μ' ἀρέσει αὐτὸς **ὁ παπᾶς**. Ἐλα στὴν ἐκκλησία – Μ' ἐνοχλοῦν **οἱ ἐπίτροποι**. – Ἐλα στὴν ἐκκλησία – Βαριέμαι **τὸ κήρυγμα**... Δὲν ἔρχεσαι. Δηλαδή, **προφάσεις**.

● Καὶ μόνο γιὰ τὸν ἐκκλησιασμό; Νά, τώρα εἶνε περίοδος **νηστείας**, ποὺ εἶνε θεσμὸς τὸν ὁποῖον ὥρισε ἡ Ἐκκλησία μας ὡς μέσο προπαρασκευῆς γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα. Νηστεύουν οἱ ἄνθρωποι; Οὔτε Τετάρτη, οὔτε Παρασκευὴ, οὔτε Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, οὔτε καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀκόμα. Μὰ γιατί; ✓ – **Εἶμαι ἄρρωστος**, λέει. Ἄν εἶσαι ἄρρωστος, ἔχεις δικαιολογία· φιλάνθρωπη ἡ Ἐκκλησία μας σὲ ἐξαιρεῖ ἀπὸ τὸν κανόνα. Δὲν εἶνε ὅμως ὅλοι ἄρρωστοι. Ἐχουν ὑγεία σιδερένια, μποροῦν νὰ σπάσουν χαλίκι στὸ δημόσιο δρόμο. Προφασίζονται τὸν ἄρρωστο· αἰτία εἶνε ἡ κοιλιόδουλι, θεοποίησαν τὴν κοιλιά (πρβλ. Φιλ. 3,19).

● Τώρα πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα. Ὁ Χριστὸς σοῦ ἔχει στρωμένο τραπέζι καὶ σὲ καλεῖ στὴν θεία κοινωνία· ἔλα λοιπόν, **ἔλα νὰ κοινωνήσης** τὰ ἄχραντα μυστήρια. Τί ἀπαντᾷς; ✓ – **Εἶμαι ἁμαρτωλός**, ἀκάθαρτος· ἔχω κάνει διάφορες ἁμαρτίες, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ κοινωνήσω... Πρόφασι, ψευτοευλάβεια εἶνε αὐτή. Ἄν νιώθης ἀκάθαρτος, τρέξε στὸ λουτρό. Ὅπως

βάζεις στο πλυντήριο τὸ ἀκάθαρτο ρούχο καὶ τὸ λερωμένο πιάτο, κι ὅπως κάνεις τακτικά μπάνιο καὶ πλένεις τὸ σῶμα σου, ἔτσι νὰ καθαρίσῃς καὶ τὴν ψυχὴ σου. –Μὰ ποῦ νὰ πάω νὰ καθαρίσω τὴν ψυχὴ μου; Πολὺ κοντά. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς κάτω στὸν Ἰορδάνη ποταμό· ὁ Ἰορδάνης εἶνε δίπλα σου. Ἔνα δάκρυ μετανόιας, ποῦ πέφτει ἀπὸ τὰ μάτια ὄχι γιὰ κοσμικὰ πράγματα ἀλλὰ γιὰ τὶς πορνείες, τὶς μοιχεῖες, τὶς βλασφημίες καὶ τ' ἄλλα ἁμαρτήματά μας, γίνεται Ἰορδάνης καὶ μπορούμε νὰ πλυθοῦμε.

● Εἶσαι ἀκάθαρτος; **ἔλα στὴν ἱερά ἐξομολόγησι.** Ἄν πιστεύῃς, τὸ πετραχήλι τοῦ παπᾶ, ὅπως λένε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε ὁ Ἰορδάνης, ὅπου καθαρίζονται οἱ ἁμαρτωλοί. Ἔλα στὸν πνευματικὸ πατέρα, ἄνοιξε τὴν καρδιά σου, πὲς τ' ἁμαρτήματά σου, νὰ λάβῃς ἄφεσι. ✓–Νὰ πάω στὸν πνευματικὸ; μὰ **δὲν ὑπάρχουν πνευματικοί...** Δὲν ὑπάρχουν; Πρόφασι κι αὐτό. Ἄν ἀρρωστήσῃς, ζητᾶς γιατρὸ στὴ γειτονιά· ἂν δὲν τὸν βρῆς στὴ γειτονιά, πᾶς στὸ νοσοκομεῖο· κι ἂν δὲν βρῆς ἐδῶ, πᾶς στὸ ἐξωτερικό, δανείζεσαι ἢ πουλᾶς καὶ τὸ σπίτι σου, γιὰ νὰ θεραπεύσῃς τὸ κορμί, ποῦ αὔριο θὰ γίνῃ «*σκωλήκων βρώμα καὶ δυσωδία*» (Ἀκολ. νεκρῶσ., μακρ.). Ὡστε λοιπὸν γιατρὸ γιὰ τὸ σῶμα βρίσκεις, γιὰ τὴν ψυχὴ δὲν βρίσκεις; Ἄν δὲν ὑπάρχει πνευματικὸς στὴν ἐνορία, ὑπάρχει παρακάτω. Δόξα τῷ Θεῷ στὴν πατρίδα μας ὑπάρχουν πνευματικοὶ εὐλαβεῖς καὶ ἅγιοι. Καὶ ἂν δὲν βρίσκῃς στὸν κόσμον, ἄντε στὸ Ἅγιον Ὄρος, νὰ βρῆς κάποιον ἀπὸ ἰκείνους ποῦ ἀσκητεύουν ἐκεῖ, νὰ πῆς τὰ κρίματά σου.

● Ἀλλά, ἀδελφοί μου, οἱ προφάσεις δὲν τελειώνουν. Τὸν καλεῖς στὴν ἐκκλησία – προφάσεις, τὸν καλεῖς νὰ νηστέψῃ – προφάσεις, τὸν καλεῖς νὰ κοινωνήσῃ – προφάσεις, τὸν καλεῖς νὰ ἐξομολογηθῇ – προφάσεις. Καὶ ὄχι μόνο γι' αὐτά. Θὰ μπορούσαμε νὰ μιᾶμε γιὰ προφάσεις μέχρι τὸ βράδυ. Νά· λὲς στὸν ἄλλο ποῦ ἔχει χρήματα· Δώσε κάτι γιὰ τὴν ἐκκλησία ἢ γιὰ τὸ σχολεῖο ἢ γιὰ τὸ γυμνάσιο, **δῶσε γιὰ τὸ φτωχό.** Καὶ τὸν βλέπεις καὶ σφίγγει τὸ χέρι καὶ προφασίζεται διάφορα γιὰ νὰ μὴν ἐλεήσει.

Προφάσεις ὁ φιλάργυρος γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ ἐλεημοσύνη, προφάσεις ὁ ἄλλος γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ προσευχή, προφάσεις ὁ ἄλλος γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὸ Εὐαγγέλιο, προφάσεις ὁ ἄλλος γιὰ νὰ μὴ συγχωρήσῃ τὸν πλησίον... Ἔχουμε **προφάσεις γιὰ ὅλα.** Δηλαδὴ τί καταλαβαίνω· ὁ διάβολος ἄνοιξε «*φάμπρικα*», διαρκῶς βγάζει προφάσεις καὶ τὶς βάζει στὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων. Κάποιος σοφὸς εἶπε· «*Εὐκολώτερα ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πάψῃ νὰ ἁμαρτάνῃ παρὰ*

νὰ πάψῃ νὰ προφασίζεται». Γι' αὐτὸ καὶ στὸ Ψαλτήρι ὁ προφήτης Δαυὶδ, ποῦ τὸ γνωρίζει τὸ κακὸ αὐτό, λέει· «*Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις*» (Ψαλμ. 140,4).

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, τὰ λίγα – τὰ φτωχὰ λόγια εἶχα νὰ πῶ στὴν ἀγάπη σας. **Εἴμαστε ἀδικαιολόγητοι.** Κανένας δὲν ἔχει λόγο νὰ προφασίζεται· ὡς Χριστιανοὶ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτελέσουμε τὰ ἱερά μας καθήκοντα.

Τώρα ὅμως ξέρεις τί θὰ ποῦν κάποιοι; Νὰ πάλι προφάσεις· –Καλὰ εἶνε ὅλα αὐτὰ ποῦ ἀκούσαμε, ἀλλὰ **τὰ κάνει αὐτὸς ποῦ τὰ λέει;**... Ἄλλος θὰ πῆ· –Καλὰ ἦταν αὐτά, μὰ γιὰ «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*»... Τρίτος θὰ πῆ· –Καλὰ εἶνε αὐτά, ἀλλὰ **ποιὸς τὰ κάνει σήμερα;**... Ἄλλος θὰ πῆ· –Μωρὲ **σὰν αὐστηρὰ μᾶς τὰ εἶπε** ὁ ἱεροκήρυκας, ἐμεῖς τὰ θέλουμε πιὸ μαλακά...

Ὡστε λοιπὸν αὐτὰ ποῦ εἶπαμε ἐδῶ δὲν θὰ ὑπάρξουν αὐτιά νὰ τ' ἀκούσουν; **Ἄχ, ἀναστενάξω** γιὰτὶ μέσα στὶς μεγάλες πολιτείες δὲν ὑπάρχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν. Θυμᾶμαι τὰ χρόνια ποῦ ἐξῆσα σὰν ἱεροκήρυκας **στὰ ψηλὰ βουνά,** ἐπάνω στὰ σύνορα. Περνοῦσα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, πήγαινα μέσ' στὶς στάνες, χτυποῦσα τὴν καμπάνα καὶ ἔρχονταν οἱ τσοπαναραῖοι, ὅλος ὁ ἀπλὸς λαὸς τῆς Μακεδονίας. Δὲν εἶχαν ἀνάγκη αὐτοὶ ἀπὸ ῥητορεῖες· σὰν τὴ γῆ τὴ διψασμένη ποῦ ῥουφάει τὸ νερό, ἔτσι ἄκουγαν.

Θυμᾶμαι **μιὰ φορὰ στὰ Γρεβενά.** Πῆγα σὲ ἓνα χωριὸ καὶ ἦταν νύχτα 10 ἢ ὡρα· χτύπησα τὴν καμπάνα, ξύπνησαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια, ἄδειασαν τὰ σπίτια, μπήκαν ὅλοι στὴν ἐκκλησία, καὶ τοὺς δίδαξα τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοὺς λέω· Θὰ στήσω κολυμπήθρα. Μὲ κοιτάξαν. Τί κολυμπήθρα; Μία εἶνε αὐτὴ ποῦ βαπτίζονται τὰ μικρὰ παιδιὰ, καὶ δεύτερη εἶνε ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις· ἐλάτε νὰ ἐξομολογηθῆτε. Καὶ εἶχαν ἄλλος 10, ἄλλος 20, ἄλλος 30, κι ἄλλος 50 χρόνια νὰ ἐξομολογηθοῦν. Καὶ κάθισα, ἀδέρφια μου, –ἀλήθεια σᾶς λέω– κουρασμένος ὅπως ἦμουν ἀλλὰ νεώτερος καὶ ἀκμαῖος, κάθισα ἀπὸ τὶς 11 ἢ ὡρα τὴ νύχτα μέχρι τὸ πρωί· καὶ **ἐξομολογήθηκαν ὅλοι.**

Ἄχ πῶς ἤθελα τὶς ἅγιες αὐτὲς μέρες νὰ ἦμουν ἐκεῖ! Καὶ πόσο στενοχωριέμαι ποῦ **χίλια χωριὰ δὲν ἔχουν παπᾶ!** Θὰ ἦμουν εὐτυχισμένος, ἐγὼ ὁ γέρος, νὰ πάω ἄλλη μιὰ φορὰ ἐπάνω, νὰ χτυπήσω καμπάνα, ν' ἀκούσουν οἱ χωρικοὶ μας τὸ «*Χριστὸς γεννᾶται...*», νὰ ψάλουμε κ' ἓνα μνημόσυνο στοὺς τάφους τῶν ἡρώων μας καὶ νὰ ποῦμε «*Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρινῆς – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2059	Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Δευτέρα 25 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Λυτρωμένοι ἢ δεσμῶτες;

«Καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν» (Γέν. 49,10)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, δὲν ἔμεινε στὴν ἀμόλυπτη ἀτμόσφαιρα τοῦ Θεοῦ, στὴν κατάστασι τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς εὐδαιμονίας, ποὺ τὸν εἶχε βάλει ὁ Δημιουργός· ἀμάρτησε. Ἡ κορωνίδα αὐτῆ τῆς θείας δημιουργίας **κατέπεσε** σὲ ἐρείπια· ἀπὸ τὰ ἄστρα στὴν κοπριά!

Ἀξιοθρήνητη ἡ ἀθλιότητά του. Ἡ καρδιά του μολύνθηκε, ἡ θέλησί του τσακίστηκε, τὸ λογικὸ του διχάστηκε, πύργος Βαβέλ. Μοιάζει, λέει ὁ Πασκάλ, μὲ ἐρείπια ἀνακτόρου, ποὺ καὶ μετὰ τὴν καταστροφή ὅμως διατηρεῖ κάτι ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ του μεγαλεῖο. Πάνω στὰ ἐρείπιά του κάθισε ὁ πεσμένος ἄνθρωπος καὶ ἔκλαιγε –οἱ στεναγμοὶ του ἀκούγονται μέσα ἀπ' τὶς σελίδες τῆς παγκοσμίου ἱστορίας– ἔβλεπε μέσα του τὸ χάος ὅπου ἔπεσε καὶ θυμόταν τὰ ὕψη.

Ἐν τούτοις **δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἀνορθωθῇ.** Δὲν μπορούσε ἡ διάνοια καὶ τοῦ μεγαλύτερου φιλοσόφου νὰ πῆ «*Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀλήθεια*», δὲν μπορούσε ἡ καρδιά καὶ τοῦ πιὸ εὐγενεοῦς ἀριστοκράτη νὰ πῆ «*Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀγάπη*», δὲν μπορούσε ἡ θέλησι καὶ τοῦ πιὸ ἰσχυροῦ δυνάστη νὰ πῆ «*Ἐγὼ εἶμι ἡ δύναμις*». Αὐτοκράτορες τοῦ κόσμου, ἦταν αἰσχροὶ δοῦλοι τῶν παθῶν τους, καὶ μαζί μὲ φιλοσόφους καὶ ποιητὰς ἔμεναν ὅλοι πεσμένοι κάτω, ἀναστενάζοντας καὶ κοιτάζοντας στὸν ὀρίζοντα νὰ δοῦν πότε θὰ ἔρθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου.

Ὁ πόθος τῆς λυτρώσεως ἦταν διαδεδομένος σὲ ὅλους τοὺς ἀρχαίους λαούς. «Πέσαμε, μὰ πάλι θὰ σηκωθοῦμε», εἶνε ἡ κεντρικὴ ἰδέα ποὺ συνάγει κανεὶς ἐρευνώντας τοὺς μύθους καὶ τὶς παραδόσεις τῶν λαῶν. Ὄταν ὁ Κολόμβος ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερική, οἱ περιηγηταὶ εἶδαν ἔκπληκτοι, ὅτι στὴν πιὸ πρωτόγονη φυλὴ τῶν ἀγρίων ἐσώζετο ὑπὸ μορφήν μύθου ἡ πρώτη ἐκείνη παρήγορη ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ· «*Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σοῦ καὶ ἀνά μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφα-*

λήν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν» (Γέν. 3,15). Ἔρχεται, ἔρχεται ὁ Λυτρωτῆς! αὐτὴ ἡ φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑψηλίου ὄλο καὶ πιὸ ἔντονα. Ἔλα, Ἥλιε, νὰ φωτίσης τὰ σκότη μας!

Ἔρχεται ὁ Μεσσίας! σάλπιζαν οἱ θεόπνευστοι προφήται **στὴν Παλαιστίνῃ**, καὶ ἔδιναν μὲ λεπτομέρειες τὰ χαρακτηριστικὰ του· ὕμνοῦσαν ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔστηνε τὸ θρόνο του στὶς καρδιές καὶ θὰ ἔντυνε μὲ εὐπρέπεια καὶ ἀφθαρσία τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὸ ψαλμικὸ «*Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο*» (Ψαλμ. 92,1).

Καὶ ἐνῶ στὸν Ἰσραὴλ ἐκλεκτὲς ψυχὲς εὐχόνταν νὰ μὴν πεθάνουν προτοῦ νὰ δοῦν «*τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ*» (Ἠσ. 40,5· πρβλ. Λουκ. 2,30), κάποιοι **καὶ στὴν Ἑλλάδα**, παρὰ τὴν εἰδωλολατρία τῆς, ἐξέφραζαν μὲ τὸ δικὸ τους τρόπο τὸν πόθο γιὰ τὴν ἔλευσι Λυτρωτοῦ. Μὲ τὸ στόμα ποιητῶν καὶ φιλοσόφων ἀκούστηκε κ' ἐδῶ· Ἔρχεται!

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἔξοχα ἐκεῖνα πνεύματα εἶνε ὁ **Αἰσχύλος** (525-458 π.Χ.), ὁ τραγικὸς ποιητῆς ποὺ **ἔγραψε τὸ δράμα «Προμηθεύς».** Ὁ Προμηθεὺς ἀμάρτησε, θέλησε νὰ γίνῃ ἴσος μὲ τοὺς θεοὺς· γι' αὐτὸ καταδικάστηκε. Δέθηκε ἀπὸ τὸν Ἥφαιστο στὴν κορυφὴ τοῦ Καυκάσου. Ἐκεῖ ἓνας γύπας, γεννημένος ἀπὸ ὄχια ποὺ ἡ μισὴ ἦταν γυναίκα κ' ἡ ἄλλη μισὴ φίδι, ἐρχόταν κάθε μέρα, βύθιζε τὸ ράμφος του μέσα στὸ στήθος τοῦ ἀλυσσοδεμένου καὶ τοῦ κατέτρωγε τὸ συκώτι, ποὺ τὴ νύχτα ἀναπληρωνόταν· κὶ αὐτὸ γινόταν συνεχῶς. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ δεσμώτης ὑποφέρει, τὸν πλησιάζει μία παρθένος, ἡ Ἴώ, κὶ ἀνοίγουν διάλογο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Προμηθεὺς τῆς λέει· –Ἡ τυραννίδα θὰ πέσῃ. –Πῶς; ρωτᾷ ἡ Ἴώ. –Ἐνας ἀπόγονός σου θὰ συντρίψῃ τὰ δεσμά καὶ θὰ μὲ ἐλευθερώσῃ. Τὰ λόγια αὐτά, ἐνῶ χαροποιοῦν τὴν Ἴώ, κάνουν ὅμως νὰ ταραχοῦν οἱ θεοὶ καὶ ἐμφανίζεται ὁ Ἑρμῆς γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἀλλὰ κὶ ὁ Ἑρμῆς, ἐνῶ στὴ ἀρχὴ ἐπιμένει λέγοντας ὅτι τὰ δεινὰ τοῦ Προμηθεῖα θὰ ἐξακολουθήσουν γιὰ πολλοὺς

αἰῶνες, σὸ τέλος ρίχνει κι αὐτὸς ἀκτίνες φω-
τὸς λέγοντας σὲ λίγους στίχους: «*Προμηθέα,
μὴν περιμένεις νὰ τελειώση εὐκόλα τὸ δρᾶμα
σου. Ἐκεῖ θὰ μένης καρφωμένος, μέχρι ποῦ κά-
ποιος, ποῦ θὰ ἔνε ὄχι ἀπλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ
Θεός, θὰ σὲ σπλαχνιστῇ καὶ γιὰ νὰ σὲ λυτρώση
θ' ἀναλάβη νὰ φορτωθῇ τοὺς πόνους σου κατε-
βαίνοντας ὡς τὰ τάρταρα τοῦ ἄδη*» (στ. 1025-1028).

Αὐτοὶ οἱ τέσσαρις στίχοι ἔχουν βάθος. Προφη-
τεύουν τὸν Σωτῆρα Χριστό. Νομίζεις πὼς ἀκούς
τὸν προφήτη Ἡσαΐα ποῦ εἶπε: «*Οὗτος τὰς ἁμαρ-
τίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡ-
μεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πλη-
γῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυμα-
τίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται
διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ'
αὐτόν, τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν*» (Ἠσ. 53,4-5).

* * *

● Ὁ Προμηθέας τοῦ Αἰσχύλου, ἀγαπητοί μου,
εἶνε μιὰ **εἰκόνα τοῦ ἁμαρτωλοῦ**. Ὑπερφηανεύ-
εται, ἀποστατεῖ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ μετὰ πέφτει ἀ-
περίγραπτα: τὸν δέρνουν ὄλοι οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ
πάθη σὰν σαρκοβόρα ὄρνεια τοῦ τρῶνε τὰ σπλά-
χνα. Πάρτε παράδειγμα ὁποιοδήποτε ἁμαρτω-
λό (τὸ μέθυσο, τὸ σαρκολάτρη, τὸ φιλάργυρο):
θὰ δῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡμέρα ποῦ νὰ μὴ βα-
σανίζεται· δίνει τὸ αἷμα καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ
τρέφη τὰ θανατηφόρα πάθη. Πόσοι τέτοιοι
Προμηθεῖς δεσμῶτες ὑπάρχουν!

Δὲν μπορούμε οἱ ἄθλιοι νὰ ἐλευθερωθοῦμε
μόνοι μας. Μοιάζουμε μ' ἐκείνους τοὺς μελλο-
θάνατους ποῦ, ὅπως λέει ὁ Ἀριστοτέλης, τοὺς
θανάτωναν δένοντάς τους πάνω σὲ πτώματα
νεκρῶν. Νεκρὸς καὶ ζωντανὸς μαζί· τί δρᾶμα!
Αὐτὸ ὑπάρχει μέσα μας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος
λέει «*Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ρύσε-
ται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*» (Ρωμ.
7,24), ποιός θὰ μὲ λύση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ποῦ βρω-
μάει σὰν πτώμα; Ποιός ἄλλος ἀπὸ τὸ Χριστό,
ποῦ γι' αὐτὸ λέγεται **ἐλευθερωτῆς - Σωτήρας**.
Ἄκου τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου στοὺς βοσκούς
τῆς Βηθλεέμ: «*Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν
μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη
ὑμῖν σήμερον σωτήρ...*» (Λουκ. 2,10-11). Πολλοὶ ἦταν
δέσμιοι σὲ μιὰ ὑλιστικὴ καὶ κτηνώδη ζωὴ, καὶ
ἐλευθερώθηκαν. Ἐσύ, ἀδελφέ, σὲ ποιά κατά-
στασι βρίσκεσαι; εἶσαι Προμηθεὺς δεσμῶτης
ἢ ἐλευθερωμένος; Σκέψου ἐφέτος μπροστὰ
στὴ φάτνη τοῦ Κυρίου καὶ ζήτα τὴ βοήθειά του.

● Ὁ Προμηθέας ὅμως εἶνε καὶ μιὰ **εἰκόνα τῆς
πατρίδας μας**. Μέσα στὴν ἱστορικὴ τῆς πορεία
πόσες φορές δὲν βρέθηκε δεμένη πάνω σὲ βρά-
χους πόνου καὶ θλίψεως! Αἶμα ἐλληνικὸ διψοῦ-
σαν οἱ ἐχθροὶ τῆς. Τὰ θηρία ἔφαγαν τὶς σάρκες

τῶν παιδιῶν τῆς· ἀμέτρητοι οἱ νεκροί. Ἄλλὰ
δόξα τῷ Θεῷ τὸ θαῦμα ἔγινε πολλές φορές·
ποιός δὲν τὸ βλέπει; Οἱ Ἕλληνες προσεύχον-
ταν· Χριστέ, σὺ ποῦ τόσες φορές μᾶς ἔσωσες,
σῶσε μας καὶ πάλι. Οἱ προσευχῆς αὐτῆς ἦταν
πάντα ὁ πρῶτος συντελεστής τῆς νίκης, αὐτῆς
ἔδιναν τὴ δύναμι σὸ λαό μας νὰ διώχνη τὰ
ὄρνεια καὶ νὰ ὑψώνη τὴ γαλανόλευκη σημαία
τοῦ σταυροῦ. Δόξα στὸν ἐλευθερωτῆ Χριστό!
Αὐτὴ ἡ δοξολογία ἄς ἔρχεται στὰ χεῖλη κάθε ἀ-
γνοῦ Ἑλληνα ἰδιαίτερος τὴν ἡμέρα τῶν Χριστου-
γέννων ποῦ ἀκούγεται ὁ ὕμνος τῶν ἀγγέλων
«...*καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη*» (Λουκ. 2,14). «*Ἄσωμεν τῷ Κυ-
ρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται*» (Ἐξ. 15,1,21).

● Ὁ Προμηθέας τέλος εἶνε καὶ **εἰκόνα ὅλης τῆς
ἀνθρωπότητας**. Ἐπαναστάτησε κατὰ τοῦ Θε-
οῦ, καταπάτησε τὸν Δεκάλογο, ἔστησε καὶ λά-
τρεψε εἰδῶλα. Τὰ ἐγκλήματα πλήθουν (ψέ-
μα, ἀπάτη, κλοπὴ, πορνεία, μοιχεία, ἀδικία...).
Οἱ ἁμαρτίες ἔγιναν βουνά, Καύκασοι, καὶ πάνω
τους ἔδεσε τὴν ἀνθρωπότητα ὁ ἑωσφόρος.

Ὁ σύγχρονος κόσμος ἀναστενάζει ὅπως ὁ
προχριστιανικός. Ζητάει σωτῆρα, ἐλευθερωτῆ.
Πολλοὶ παρουσιάστηκαν, μὰ ἀποδείχθηκαν ψευ-
τες· γιὰ νὰ ἐλευθερώσης ἄλλους, πρέπει πρῶ-
τα ἐσύ νὰ εἶσαι ἐλεύθερος. Στὴν ἀρχαιότητα
ὁ Κικέρων μέτρησε 32 σωτῆρες! Καὶ σήμερα
πολλοὶ ψευδοσωτῆρες παρουσιάζονται. Εἶνε
ἔνοχοι αὐτοὶ γιὰ τὴν ἀπάτη ποῦ κάνουν εἰς βά-
ρος τῆς εὐτυχίας του κόσμου. Ἐνοχοὶ ὅμως
εἶνε καὶ οἱ λαοί, ποῦ δὲν στρέφουν τὸ βλέμ-
μα πρὸς τὴ Βηθλεέμ, νὰ δοῦν τὸ ἀστέρι ποῦ
προμηνύει τὴν εὐδοκία μεταξὺ τῶν ἀνθρώ-
πων, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη· ἔνοχοι, γιὰτὶ δὲν
ἀκοῦνε τὴ φωνὴ στὸν Ἰορδάνη «*Οὗτός ἐστιν
ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα*» (Ματθ.
3,17), οὔτε ἀκοῦνε τὸν ἴδιο ποῦ λέει «*Ἐγὼ εἶμι
ἢ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ*» (Ἰω. 14,6). **Αὐτὸς
εἶνε ὁ Σωτήρας**, ὁ ἐλευθερωτῆς τοῦ κόσμου,
οἱ ἄλλοι εἶνε ψευδοσωτῆρες.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ὡς σύνολο ἐπιμέ-
νη νὰ κυλιέται μέσα στὴ νεοειδωλολατρία, **ἀρ-
κετὰ εὐγενῆ πνεύματα**, ὅπως τότε οἱ μάγοι,
ἀφυπνίζονται καὶ καλοῦν καὶ ἄλλες ψυχῆς λέ-
γοντας «*Δεῦτε ἰδῶμεν, πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη
ὁ Χριστός*» (κάθισμα Χριστοῦ)! Αὐτοὶ εἶνε τὰ χελιδό-
νια ποῦ ἀναγγέλλουν, ὅτι μετὰ τὸ βαρὺ χει-
μῶνα τοῦ ὑλισμοῦ ἔρχεται ἡ ἀνοιξι.

Νὰ αἰσιοδοξοῦμε, ὅτι τὰ γεγονότα κατευ-
θύνονται ἄνωθεν πρὸς ἓνα θεῖο σκοπὸ, **πρὸς
τὴν ἐνότητα** ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἐν σπη-
λαίῳ τῆς Βηθλεέμ γεννηθεὶς Κύριος εἶπε·
«*Γενήσεται μιὰ ποιμνὴ, εἷς ποιμὴν*» (Ἰω. 10,16).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2061

Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Μάρκ. 1,1-8)
31 Δεκεμβρίου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἐγκράτεια τοῦ Προδρόμου

«Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον» (Μάρκ. 1,6)

Ἔστησε, ἀγαπητοί μου, τὸ βῆμα του δίπλα Ἐστὸν Ἰορδάνη ποταμὸ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καὶ ἀναρίθμητα πλήθη ἀνθρώπων ἀπ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις συνέρρεαν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Ἦταν ὁ ἀπεσταλμένος νὰ προετοιμάσῃ τὸ δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Λυτρωτὴς, νὰ ἐτοιμάσῃ δηλαδὴ τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων νὰ δεχτοῦν τὸ σωτήριο μήνυμα ποῦ θὰ καλοῦσε ὅλους σὲ μετάνοια.

Καὶ τί ἄκουγαν καὶ τί ἔβλεπαν ἐκεῖ τὰ πλήθη; Δὲν θὰ ἐξαπατοῦσε ὁ Βαπτιστὴς καὶ δὲν θ' ἀποκοίμιζε τοὺς ἀκροατὰς του μὲ ἀνούσιες φλυαρίες· ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀκούσουν λόγια τετριμμένα, δὲν θ' ἄφηναν τὰ σπίτια τους νὰ τρέχουν στὴν ἔρημο. Οὔτε ὅμως λόγια ποῦ κολάκευαν ἀδυναμίες καὶ πάθη εἶχε ὁ Ἰωάννης· ἔτσι κήρυτταν οἱ ψευδοπροφήτες, ὄχι αὐτός.

Ἄκουγαν τὰ πλήθη ἐκεῖ μιὰ διδασκαλία, ἡ ὁποία σὰν βούνευρο χτυποῦσε τὶς κοιμισμένες συνειδήσεις τους, ξεσκέπαζε τὶς πληγὲς τῆς ψυχῆς τους, καυτηρίαζε τὰ αἴσχη τῆς ζωῆς τους καὶ ξυπνοῦσε μέσα στὶς καρδιές τους τὸν πόθο τῆς μετανοίας, τῆς ἐπιστροφῆς στοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ τὴ διδασκαλία ἄκουγαν τὰ πλήθη· διδασκαλία τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ξερὴ, τὴν τυπικὴ, τὴν πλαδαρὴ διδασκαλία τῶν φαρισαίων. Καί, παρὰ τὸν ἔλεγχο ποῦ δέχονται, τὰ πλήθη ἐνθουσιάζονται!

Τὰ πλήθη ὅμως ἐνθουσιάζονται ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἄκουγαν μιὰ νευρώδη, ἐμπνευσμένη καὶ θεῖα διδασκαλία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἔβλεπαν μπροστά τους τὸν Ἰωάννη, τὸν κήρυκα τῆς μετανοίας, ἕνα πρότυπο ζωῆς ἀφωσιωμένης στοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀρετὴ του προκαλοῦσε κατάπληξι. Ἦταν ἕνα θέαμα - θαῦμα, ποῦ τέτοιο οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν νὰ δοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ προφήτου Ἠλίας τοῦ Θεσβίτου. Καὶ ἀσφαλῶς ἀπὸ ὅλες τὶς ἀρετὲς τοῦ Βαπτιστοῦ ἐκείνη ποῦ θὰ προκαλοῦσε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι στὰ

πλήθη θὰ ἦταν ἡ αὐστηρὴ ἐγκράτειά του, ἡ λιτότητα στὴν τροφή καὶ τὴν ἐνδυμασία του, ὅπως μὲ λίγα λόγια τὸν ζωγραφίζει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· «Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον»· ἦταν δηλαδὴ ὁ Ἰωάννης ντυμένος μ' ἕνα ροῦχο ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ μιὰ δερματίνη ζώνη γύρω ἀπ' τὴ μέση του, καὶ ἔτρωγε ἀκρίδες καὶ ἄγριο μέλι (Μάρκ. 1,6).

Ἐγκρατὴς ὁ ἅγιος Ἰωάννης. Εἶχε περιωρίσει τὶς σωματικὲς του ἀνάγκες στοῦ ἐλάχιστο· εἶχε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν φόρτο τῶν σαρκικῶν μεριμνῶν καὶ εἶχε ἀφοσιωθῆ ἐξ ὀλοκλήρου στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔτσι ἔζησε ὡς τὸ τέλος του καὶ πέθανε, ἀσκητής! Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ χάριζε ἐλευθερία. Τὸν ἀποδέσμευε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἐξάρτησι, τοῦ ἔδινε φτερὰ νὰ κινῆται πάνω ἀπὸ συμφέροντα καὶ φόβους, ποῦ δεσμεύουν τοὺς κοινούς θνητούς.

Ἐκτοτε ἀπὸ τὸν ὠραῖο καὶ ἀξιοζήλευτο ἀσκητικὸ του βίῳ ἐμπνέονται οἱ ἀναχωρηταί, οἱ μοναχοί, ὅσοι ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τερπνά, γιὰ νὰ καλλιεργήσουν μιὰ ζωὴ ἀφοσιώσεως στοῦ Θεοῦ, τηρήσεως τῶν ἐντολῶν του μὲ ἀκρίβεια καὶ λατρείας τοῦ ἁγίου ὀνόματος του.

Ἄλλὰ γιὰ τὴν καὶ ὅσοι ζοῦν στὸν κόσμον δὲν μποροῦν νὰ διδαχθοῦν πολλὰ ἀπὸ τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἀνδρός; Μοναχοὶ βέβαια δὲν θὰ γίνουν οἱ πολλοί· ἐλάχιστοι εἶνε σὲ κάθε γενεὰ ἐκεῖνοι ποῦ ἀκολουθοῦν πιστὰ τὸ ὠραῖο παράδειγμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Μὴ λησμονοῦμε ὅμως ὅτι ἡ ἀρετὴ τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς λιτότητος εἶνε ἀρετὴ, τὴν ὁποία ὄχι μόνο ὅσοι ζοῦν στὰ βουνὰ καὶ στὶς ἐρήμους ἀλλὰ καὶ ὅσοι ζοῦν στὶς πόλεις καὶ τὶς κοινωνίες πρέπει νὰ ἐξασκοῦν. **Λιτὴ - ἀπλὴ πρέπει**

νά 'νε ἡ ζωὴ κάθε Χριστιανοῦ· λιτὴ στὴν τροφή, στὴν ἐνδυμασία, στὴν κατοικία, παντοῦ.

● **Λιτοὶ στὴν τροφή** μας. Δὲν θὰ συμβουλευόμε βέβαια τοὺς σημερινούς Χριστιανούς νὰ τρῶνε «ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο», ὅπως ἦταν ἡ καθημερινὴ τροφή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Ὁ ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα αὐτὸς ποὺ ἐργάζεται σὲ κοπιαστικά ἔργα, πνευματικά ἢ σωματικά, πρέπει νὰ τρέφεται καλά. Ναί, νὰ τρέφεται, ἀλλ' ὄχι νὰ ἀσπεύη καὶ νὰ σπαταλᾷ τὴν περιουσία του γιὰ νὰ παραθέτῃ κάθε μέρα στὸ τραπέζι του πιάτα καὶ πιατέλλες μὲ ὀρεκτικά καὶ ψητὰ καὶ πλούσια γεύματα, καὶ σαλάτες, καὶ μπουκάλια μὲ ἀναψυκτικά ἢ κρασιὰ ἢ ἄλλα οἰνοπνευματώδη ποτά, καὶ γλυκύσματα καὶ ποικίλα ἐπιδόρπια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Μ' αὐτὰ δὲν τρέφεται ὑγιεινά, ἀλλὰ ὑποσκάπτει τὴν ὑγεία του, γίνεται δοῦλος τῶν ὀρέξεών του, καταντᾷ ἕνας ἄσπλαχνος καλοφαγᾶς ὅπως ὁ πλούσιος ἐκεῖνος τῆς γνωστῆς παραβολῆς τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου, καὶ τέλος ἀποκτηνώνεται μὴ φροντίζοντας γιὰ τίποτ' ἄλλο παρὰ γιὰ τὸ πῶς θὰ γεμίζῃ τὴν κοιλιὰ του.

Γιὰ ν' ἀποφύγουμε λοιπὸν τὸ ἄθλιο αὐτὸ κατάντημα, ἄς ζοῦμε μὲ ἐγκράτεια· ἄς εἴμαστε λιτοὶ στὴν τροφή μας, ἄς ἀποφεύγουμε κάθε τι περιττὸ ποὺ ἀπλῶς εὐχαριστεῖ τὶς αἰσθήσεις· **νὰ τρῶμε γιὰ νὰ ζοῦμε καὶ νὰ ἐργαζώμαστε**, καὶ ὄχι «νὰ ζοῦμε γιὰ νὰ τρῶμε», ὅπως λέει τὸ δόγμα τῶν ὑλιστῶν καὶ τῶν ἐπικουρειῶν.

● **Λιτοὶ στὴν τροφή**, ἀλλὰ λιτοὶ καὶ **στὴν ἐνδυμασία** μας. Καὶ ἀσφαλῶς πάλι δὲν θὰ προτεῖναμε στοὺς σημερινούς Χριστιανούς νὰ ντύωνται φορώντας «ροῦχο ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ ζώνη δερμάτινη γύρω ἀπ' τὴ μέση τους», ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη νὰ ντύνεται. Νὰ ντύνεται ὅμως ὄχι γιὰ νὰ ἐπιδεικνύεται μ' αὐτὰ ποὺ φοράει, ἀλλὰ γιὰ νὰ σκεπάζῃ τὴν γύμνια του καὶ νὰ προστατεύῃ τὸ σῶμα του ἀπὸ τὶς καιρικὲς μεταβολές. Ἐν ἐφαρμόσῃ αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασία του, θὰ δῆ τότε ὅτι πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ σήμερα θεωροῦνται ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κοσμικὴ ἐμφάνισι, εἶνε περιττά, καὶ ματαίως οἱ ἄνθρωποι –καὶ μάλιστα οἱ γυναῖκες– ξοδεύουν γι' αὐτὰ μωθῶδη χρηματικά ποσά.

Μιὰ ἀπλότητα γύρω ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία, ποὺ θὰ τὴν ἀγαπήσουν καὶ θὰ τὴν υἰοθετήσουν ὅλοι, ἀπὸ τὰ ἀνώτερα στρώματα μέχρι τὰ κατώτερα, θὰ φέρῃ πολλὰ καλά στὶς κοινωνίες· **θὰ σώσῃ** οἰκογένειες **ἀπὸ οἰκονομικὰ** ναυάγια, ἀλλὰ –γιατί ὄχι– **καὶ ἀπὸ ἠθικὰ ναυάγια**, στὰ ὁποῖα καταντοῦν σήμερα ἄντρες καὶ

ἰδίως γυναῖκες, οἱ ὁποῖες γιὰ ἕνα φόρεμα πολυτελείας δὲν διστάζουν νὰ παραδώσουν ὅ,τι ἔχει μία γυναῖκα καλύτερο καὶ πιὸ ἀκριβό;

● **Λιτοὶ ἀκόμη καὶ στὴν κατοικία.** Δὲν μποροῦν φυσικὰ νὰ ζήσουν ὅλοι στὸ ὑπαιθρο ἄστεγοι ὅπως ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης στὶς καλαμιές τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐξαίρεσι ἀποτελοῦν οἱ ἐρημίτες ποὺ ἀρκοῦνται σὲ μιὰ πρόχειρη καλύβα ἀπὸ κλαδιὰ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο. Γι' αὐτοὺς ὅμως ποὺ ζοῦν στὸν κόσμο, στὰ χωριὰ καὶ στὶς πολιτεῖες, ἕνα ἀπλὸ σπιτάκι εἶνε ἀπαραίτητο ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν πιὸ φτωχό, καὶ μπορεῖ αὐτὸ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ μὲ τὸν τίμιον ἰδρώτα του. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτό, μιᾶς στοιχειώδους στέγης, μέχρι τὶς πολυτελεῖς ἐπαυλεῖς, τὰ πολλὰ διαμερίσματα σὲ πολυκατοικίες, καὶ τὶς πολλαπλές κατοικίες, χειμερινές καὶ ἐξοχικές, μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα κομφορ καὶ ὅλες τὶς σημερινές εὐκολίες, ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασι· οὔτε ἀποκτῶνται αὐτὰ –συνήθως– μὲ νόμιμο τρόπο, οὔτε ἐξασφαλίζουν τὴν εὐτυχία.

Σὲ μιὰ ἀπλὴ κατοικία, ὅπου συνωθοῦνται τὰ μέλη μιᾶς πολυτέκνου οἰκογενείας, μπορεῖ συχνότερα νὰ δῆ κανεὶς τὴ **χαρὰ** νὰ λάμπῃ στὰ πρόσωπα, γιατί ὑπάρχει ἡ **εὐλογία τοῦ Κυρίου**.

Ἐν τῷ ἄνθρωπῳ ἡ ἐκούσια λιτότητα στὴν τροφή στὴν ἐνδυμασία στὴν κατοικία ἐπεκταθῆ **καὶ σὲ ἄλλους τομεῖς** τῆς ζωῆς μας, τότε θὰ δοῦμε τὴ ζωὴ μας νὰ ἐλευθερώνεται ἀπ' τὰ δεσμὰ περιττῶν ἀναγκῶν, ν' ἀπογειώνεται καὶ νὰ ὑψώνεται στὶς πνευματικὲς ἐκεῖνες σφαῖρες, ὅπου ὑψώθηκε ἡ ψυχὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ εἶδε τὸν Ἰησοῦν, τὸν «**ἰσχυρότερόν**» του (Μάρκ. 1,7), ἐρχόμενον μετὰ δόξης μεγάλης.

* * *

Εἶχε, ἀλήθεια, δίκιο ὁ **Σωκράτης**, ἀγαπητοί μου, ὅταν δίδασκε τοὺς μαθητὰς του, ὅτι ὅσο λιγώτερα πράγματα ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος, τόσο περισσότερο πλησιάζει πρὸς τὸ Θεό· γιατί ὁ Θεὸς εἶνε «**ἀνευδεής**», δὲν ἔχει ἀνάγκες.

Πληθὸς ἀνάγκες περιττές, ποὺ φαντάζουν ἀπαραίτητες, ἔχει ἐπιβαρύνει δυσβάστακτα τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο, τὸν συμπνίγει, τὸν ἀποπροσανατολίζει, τὸν κάνει ἐναγώνιο καὶ μεμψίμοιρο. Ρεαλιστικώτερη ἐπανεξέτασι θὰ ἀπέρριπτε πολλὰ ἀπ' αὐτές, θὰ μᾶς ἀπήλλαξε ἀπὸ τὸν φόρτο τους. **Μιὰ ἀπόφασι χρειάζεται.**

Τὴν ἀπλότητα λοιπὸν, τὴ λιτότητα, τὴν ἐγκράτεια ἄς ἀγαπήσουμε κ' ἐμεῖς. **Μακριὰ ἀπὸ μᾶς ἡ πολυτέλεια.** Ἐὰς ζήσουμε μὲ ἐγκράτεια, τὴν ὁποία τόσο θαυμαστὰ ἐφάρμοσε στὴ ζωὴ του ὁ μέγας ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 230-231/21-31 Δεκεμβρίου 1939, σσ. 141-2). Μεταγλωττίσας στὴν ὀμιλουμένη σήμερα, ἐλαφρὰ μετονομασία καὶ μικρὴ ἀνάπτυξις 23-11-2017.

Τὸ φυλλάδιό διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>